

„CARITAS”

Kościół od początku swego istnienia udzielał pomocy potrzebującym. Pomocy tej udzielano we wspólnotach wspierając ubogich lub dotkniętych nieszczęściem członków wspólnot. Pomoc świadczyły sobie także wspólnoty między sobą. Chrześcijaństwo także udzielało pomocy na zewnątrz opiekując się ubogimi, choć nie byli oni chrześcijanami. Jeszcze w okresie starożytności wykształciły się instytucje, które w imieniu Kościoła rozciągały opiekę nad potrzebującymi – wiele wspólnot w miastach prowadziło sierocińce dla porzuconych dzieci oraz szpitale, czyli domy opieki dla osób samotnych i niesamodzielnymi. We wspólnotach chrześcijańskich były też grupy powołane szczególnie do pomocy osobom osamotnionym w ich domach. Ten wypracowany w starożytności model w średniowieczu został upowszechniony i nabrał bardzo określonych kształtów opisanych przez prawo Kościoła, które wprost nakazywało diecezjom, parafiom i zakonnikom prowadzenie określonych działań opiekuńczych. Dość powiedzieć, że pod koniec średniowiecza na ziemiach polskich w zdecydowanej większości parafii istniały szpitale, czyli domy opieki dla potrzebujących. W prawie każdej parafii było jedno, a w większych parafiach kilka bractw, które jako swe zadanie statutowe miały opiekę nad potrzebującymi. Instytucje te miały także zapewnione środki materialne na prowadzenie swej działalności.

Aż do rewolucji francuskiej Kościół był odpowiedzialny za całą działalność charytatywną. Rewolucja francuska ogołociła Kościół z posiadanych przez siebie ziem. Dochody z nich pozwalały zapewnić opiekę charytatywną. Państwa zabierając ziemie zabrały również instytucje charytatywne. Niestety XIX wiek pokazał, że państwowy system pomocy charytatywnej okazał się niewydolny.

Przez cały okres XIX wieku Kościół prowadził dalej dzieła charytatywne opierając się o środki pochodzące z jałmużny. W tym okresie była to działalność organizowana lokalnie. Doświadczenie wskazywało jednak, że potrzeba lepszej koordynacji działań. Dlatego na przełomie XIX i XX wieku zaczynają powstawać katolickie związki organizacji charytatywnych, które z czasem przyjmują nazwę „Caritas” od łacińskiego słowa oznaczającego miłość bezinteresowną. Poszczególne centrale „Caritas” obejmowały całe kraje. W okresie międzywojennym powołano również centralę „Caritas” całego Kościoła katolickiego. Celem wszystkich tych działań organizacyjnych było lepsze koordynowanie pomocy szczególnie, gdy była potrzebna nagła i duża pomoc jak w wypadku wielkich klęsk żywiołowych lub wojen. Centrale „Caritas” stanowiły i stanowią też wielkie wsparcie formacyjne dla lokalnych działań kształcąc organizatorów, pracowników i wolontariuszy pomocy.

Polska „Caritas” powstała po odzyskaniu niepodległości przez naszą Ojczyznę. W okresie II Rzeczypospolitej ukształtował się cały system kościelnej pomocy charytatywnej z tysiącami instytucji charytatywnych i opiekuńczych. II wojna światowa zmiotła strukturę organizacyjną. Liderzy „Caritas” zostali zamordowani w obozach koncentracyjnych. Jednakże pracownicy i wolontariusze w oparciu o parafie działali i nieśli pomoc ofiarom wojny.

Natychmiast po zakończeniu wojny „Caritas” odnowiła swoje struktury i rozpoczęła bardzo dynamiczną pracę. Do roku 1950 zorganizowano na nowo ponad tysiąc zakładów opiekuńczych utrzymywanych przez Kościół. Komunistyczne państwo jedną decyzją zniszczyło całe to dzieło. W 1950 roku „Caritas” została upaństwowiona a wszystkie prowadzone przez nią dzieła poddano zarządowi organów państwowych. Zagrabiono wszystkie nieruchomości. Do roku 1990 Kościół w Polsce prowadził działalność charytatywną poza strukturami instytucjonalnymi – nie mógł organizować żadnych zakładów czy domów opieki. Cała pomoc ograniczała się do kościołów i domów parafialnych lub zakonnych.

W 1990 r. „Caritas” odrodziła się w Polsce. Dziś w każdej diecezji istnieje centrala „Caritas” a wszystkie zrzeszone są w „Caritas” Polska. W tej chwili „Caritas” prowadzi 1600 placówek w Polsce. Zatrudnia 20 000 pracowników. Ma 60 000 wolontariuszy. W roku 2023 przekazała pomoc o wartości 270 milionów złotych. „Caritas” jest największą organizacją pomocową w Polsce.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE NA XXV NIEDZIELĘ ZWYKłą, 22.09.2024

W liturgii w tym tygodniu: w poniedziałek św. ojca Pio; w piątek św. Wincentego à Paulo; w sobotę św. Wacława.

Dziś w kościołach w całej Polsce zbierane są ofiary na pomoc dla powodzian. Serdecznie zachęcamy do wsparcia poszkodowanych. Przy wszystkich drzwiach kościoła stoją skarbony, do których można złożyć ofiary. Zostaną one przekazane Caritas, która będzie wspierać ofiary.

Także dziś spotkanie popielgrzymkowe Wspólnoty IV Nowohuckiej w parafii św. Maksymiliana w Krakowie Mistrzejowicach. Rozpocznie się ono Mszą o 15.30 następnie spotkanie w sali.

W sobotę pielgrzymka Żywego Różańca do Łagiewnik. Rozpocznie się o 10.00 w bazylice Miłosierdzia Bożego. Serdecznie zachęcamy wszystkie Róże do udziału w pielgrzymce.

W październiku rozpocznie się kolejna edycja kursu dla nadzwyczajnych szafarzy komunii świętej. Zachęcamy panów, którzy chcieliby podjąć posługę zanoszenia komunii chorym oraz pomocy w rozdzielaniu komunii w kościele, aby zgłosili się do księdza proboszcza.

EWANGELIA NA DZIŚ I SŁOWO BOŻE NA CAŁY TYDZIEŃ

Jezus i Jego uczniowie przemierzali Galileę, On jednak nie chciał, żeby ktoś o tym wiedział. Pouczał bowiem swoich uczniów i mówił im: "Syn Człowieczy będzie wydany w ręce ludzi. Ci Go zabiją, lecz zabity, po trzech dniach zmartwychwstanie". Oni jednak nie rozumieli tych słów, a bali się Go pytać. Tak przyszli do Kafarnaum. Gdy był już w domu, zapytał ich: "O czym to rozprawialiście w drodze?" Lecz oni milczeli, w drodze bowiem posprzeczali się między sobą o to, kto z nich jest największy. On usiadł, przywołał Dwunastu i rzekł do nich: "Jeśli ktoś chce być pierwszym, niech będzie ostatnim ze wszystkich i sługą wszystkich". Potem wziął dziecko, postawił je przed nimi i objąwszy je ramionami, rzekł do nich: "Kto jedno z tych dzieci przyjmuje w imię moje, Mnie przyjmuje; a kto Mnie przyjmuje, nie przyjmuje Mnie, lecz Tego, który Mnie posłał". (Mk 9, 30-37)

Nd: Mdr 2,12.17-20; Jk 3,16-4,3; Mk 9,30-37 / **Pn:** Prz 3,27-35; Łk 8,16-18 / **Wt:** Prz 21,1-6.10-13; Łk 8,19-21 / **Śr:** Prz 30,5-9; Łk 9,1-6 / **Cz:** Koh 1,2-11; Łk 9,7-9 / **Pt:** Koh 3,1-11; Łk 9,18-22 / **Sb:** Koh 11,9-12,8; Łk 9,43b-45

Wielka fala pomocy. Powódź i solidarność narodu. **W emocjach trudno o obiektywizm.** Rozmowa o sytuacji ks. Michała Olszewskiego. **Wszystkie kłamstwa o ojcu Pio.** Święty za życia pomawiany o wszystko.

Msze Święte w niedziele: 6.30 / 8.00 / 9.30 / 11.00 / 12.30 / 16.00 / 17.30 / 19.00

Msze Święte w dni powszednie: 6.00 / 6.30 / 7.00 / 7.30* / 8.00 / 11.00 / 18.00 (* nie ma Mszy o 7.30 w środy i pierwsze piątki)

Spowiedź (w kaplicy pojednania): w niedziele kwadrans przed każdą Mszą Świętą / w dni powszednie: 6.00-8.30; 16.30-18.00.

Kancelaria parafialna

Dyżur księdza:

poniedziałek – wtorek 16.30-17.45

środa – piątek 10.00-10.45 16.30-17.45

sobota 10.00-10.45

Dyżur siostry:

poniedziałek nieczynne

wtorek – piątek 10.00-11.00 16.00-18.00

sobota 10.00-11.00

W pierwsze piątki miesiąca i święta kancelaria nieczynna

Dane kontaktowe

ul. Obrońców Krzyża 1, 31-831 Kraków

kontakt.arkapana@gmail.com

www.arkapana.pl

Telefon do kancelarii: 12 644 06 24; Telefon do księdza dyżurnego: 791 164 081

Ks. Jerzy Czerwień 12 68 08 204

Ks. Bolesław Karcz 12 68 08 205

Ks. Jarosław Gawęda 12 68 08 206

Ks. Rafał Starzak 12 68 08 207

Ks. Władysław Kądziołka 12 68 08 208

Ks. Janusz Mieczkowski 12 68 08 210

Ks. Adam Trzaska 12 68 08 212

Ks. Konrad Natkaniec 12 68 08 213

Ks. Bogdan Mosur 12 68 08 215

Ks. Józef Zieliński 12 68 08 216

Ks. Tomasz Nowak 12 68 08 217

Numer rachunku bankowego parafii: 37 1020 2906 0000 1202 0086 9321